

PÔST ZA KŇAZOV 2013

Pozvanie k 40 dňovej reťazi pôstu a modlitieb za kňazov

Ak ti záleží na svätosti kňazov a na nových povolaniach do kňazstva, tak ťa pozývame, aby si sa od sviatku Sedembolestnej Panny Márie 15. septembra 2013 pripojil k 40 dňovej reťazi pôstu a modlitieb za kňazov. Trvať bude do 24. októbra 2013. Počas tohto obdobia sa chceme spájať v úmysle pomôcť našim kňazom. Ak naše pozvanie prijmeš, môžeš si vybrať ľubovoľný jeden deň v tomto období a obetovať ho za našich duchovných otcov.

Za čo sa postiť a modliť?

Pôstne úmysly môžu byť rôzne. Naše obety a modlitby potrebujú aj kňazi starí a chorí. Kňazi so zraneným srdcom, spútaní rôznymi závislosťami, alebo takí, ktorí sa cítia vyhorení. Pôst môžeš obetovať za pastiera vo svojej farnosti, za kňaza, ktorý ťa krstil, či vyslúžil a aj dnes vysluhuje sviatosti. Ale aj za tých kňazov, ktorí ti najviac pomohli na ceste k Bohu. Môžeš ho tiež obetovať za nové povolania do kňazstva, či za odvahu pre chlapcov urobiť konkrétne rozhodnutie ako reakciu na Božie povolanie.

Ako sa postiť?

Spoločensvo Modlitby za kňazov, ktoré 40 dňovú reťaz pôstu a modlitieb zastrešuje, odporúča pôst, ako ho v Katolíckej cirkvi prežívame na Popolcovú stredú a Veľký piatok. To znamená, že iba raz za deň sa dosýta najesť a zdržať sa mäsitého jedla. Ak máš zdravotné obmedzenia a nemôžeš sa týmto spôsobom postiť, môžeš si vybrať inú, tebe primeranú, formu pôstu.

Prosba kňazom

Spoločenstvo Modlitby za kňazov prosí aj samotných kňazov, aby sa k pôstu pripojili a odslúžili na tento úmysel sväté omše.

Požehnanie

Akciu podporili obaja metropolití - o. arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský, aj o. arcibiskup Mons. Bernard Bober a dali jej svoje požehnanie. Rovnako tak aj bratislavský eparcha Gréckokatolíckej cirkvi vladyka Peter Rusnák.

Otec arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský sa o tejto iniciatíve vyjadril, že sa: „z nej teší a vyprosuje hojnosť Božieho požehnaní a duchovných síl všetkým ľuďom dobrej vôle, ktorí sa k tejto cennej myšlienke pripoja.“

Na stiahnutie

V časti "pre média na stiahnutie" ponúkame pripravenú tabuľku, ktorú je možné vytlačiť si a použiť napríklad v kostole, alebo v spoločenstve. Mala by slúžiť pre farníkov, alebo členov spoločenstva, ktorí si chcú medzi sebou rozdeliť tých 40 dní a zapísať sa na konkrétny deň.

Kontakty a spätná väzba

V rubrike "svedectvá" je možnosť prečítať si reakcie z tejto, ale aj minuloročnej pôstnej reťaze. Budeme radi, ak nám aj tento rok napíšete, ako ste vnímali váš pôstny čas s Bohom. Kontaktovať nás môžete na adresách: postzaknazov@gmail.com a samuel@mzk.sk.

www.postzaknazov.sk

HŘIVNA

září 2013

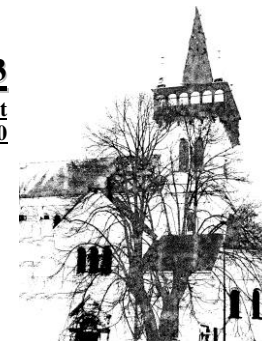
2013 / 19

www.farnost.semily.net
administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech

od 16.9.2013 do 29.9.2013



den	hod.	úmysl
16.09.	pondělí -----	
17.09.	úterý KO 18:00	za † a nenarozené děti v rodinách
18.09.	středa KA 8:00	za † Jaroslava Tichého a matku Růženu
19.09.	čtvrtek KA 8:00	za † Pavla Hucana
20.09.	pátek KO 18:00	za uzdravení manželky
21.09.	sobota	Svátek sv. Matouše
	Valdštejn 13:30	svatohubertská mše svatá
	KO 18:00	na úmysl dárců
22.09.	neděle	25. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ
	KO 8:30	za † MUDr. Josefa Čermáka, rodiče a sestru Marii
	TT 10:00	na úmysl
	CH 13:30	ekumenická bohoslužba

den	hod.	úmysl
23.09.	pondělí -----	
24.09.	úterý KO 18:00	za † Lidmilu Žižkovou
25.09.	středa KA 8:00	za † Zdeňka Stehlíka
	KO 20:00	NIKODÉMOVA NOC
		bohoslužba při svíčkách - po mši svaté adorace do 22:00; v tichu a ve tmě - možnost přijetí svátosti smíření
26.09.	čtvrtek KA 8:00	za † Václava Škodu a děti
27.09.	pátek	Památka sv. Vincence z Paula
	KA 18:00	za zdraví pro Lukáše a Martinu
28.09.	sobota	Slavnost sv. Václava
	KO 8:30	za † Václava Votočka a sestru
	DD 13:30	za farníky
	KO 18:00	za † maminku
29.09.	neděle	26. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ
	KO 8:30	za † Jaroslava a Marii Udatných a duše v očistci
	TT 10:00	na úmysl

SV. VINCENC Z PAULA (27.9.)

(24. dubna 1581 Pouy u Dax, Gaskoňsko – 27. září 1660 Paříž)

Pocházel ze šesti dětí venkovské rodiny, studoval teologii v Toulouse a roku 1600 byl vysvěcen na kněze. Roku 1605, když se vracel z cesty do Marseille, byl patrně zajat tureckými piráty, kteří ho prodali do otroctví do Tunisu. Teprve když obrátil svého pána na křesťanství, mohl se vrátit do Francie. Do roku 1609 studoval v Římě a pak se stal kaplanem francouzské královny Markéty z Valois, bývalé ženy Jindřicha IV.

Později se stal farářem v Clichy u Paříže, kaplanem v rodině de Gondi a od roku 1622 byl kaplanem vězňů a galejníků. Roku 1643 si ho povolal ke smrtelné posteli král Ludvík XIII. a roku 1657 Vincenc založil známou pařížskou nemocnici Salpêtrière. Ve všech svých postaveních se snažil pomáhat chudým a pro tento účel také založil misijní řád lazaristů/vincentinů a ženský řád Dcer křesťanské lásky (Vincentek).

Roku 1729 byl papežem Benediktem XIII. prohlášen za blahoslaveného, roku 1737 papežem Klementem XII. za svatého. Jeho svátek se slaví 27. září, svatý Vincenc de Paul je patronem charity, vězňů, zajatců a nemocnic. Jeho kostely jsou zejména ve Francii, v Polsku a v USA.

NĚKOLIK FALEŠNÝCH PŘEDSTAV O BOHU

Občas nám někdo moudrý poradí, abychom si vzali Ježíše Krista jako model pro své jednání, abychom své skutky konali podle jeho vzoru. Taková rada zní sice hezky, dokonce velice zbožně, ale jak to udělat, abychom se vydrželi postit čtyřicet dnů, chodili po vodě či k radosti pana ministra financí sytili zástupy „z pěti chlebů a dvou rybiček...“? Když se nám to nedaří, první, co nás napadne, je myšlenka, že nemáme víru. Taková rada mi připomíná člověka, který někomu jinému vysvětluje, jak má rozsvítit žárovku, která není připojena na elektrickou síť.

Ježíš není model, Ježíš je zdroj! On je jediný pevný bod ve vesmíru. Je potřeba se k jeho poloze „vycentrovat“. Nevím už přesně, který vědec prohlásil kolo za největší vynález všech dob. Nemyslel tím bicykl, ale kolo, kolečko, jednoduše předmět, který se otáčí. Pokud má mít právě kolo nějaký smysl, tedy přinášet užitek, musí mít všechny tři části, které ho charakterizují.

Střed, kolem kterého se otáčí obvod kola, a vazby, které obvod se středem spojují. Takto hovoří holá technická dokumentace. Pokud bychom takové kolo vyrobili, i z toho nejvzácnějšího materiálu a v nejlepší umělecké úpravě, může se náš výrobek stát ozdobou všech výstav. Bude sice zajímavý na pohled, ale jinak bude k ničemu, pokud nebude splňovat třetí, zásadní kritérium otáčení – a tím je vyváženost.

Potvrzení této pravdy nám poskytne každý automobilista, který dvakrát za rok přezouvá pneumatiky svého vozu. Po montáži nového obutí na disk musí celé kolo vyvážit. Pokud by to neudělal, bylo by nové kolo funkční jen tehdy, pokud by automobil stál v garáži. V případě, že by se rozjel a nabíral stále větší rychlost, nevyvážené kolo by začalo vibrovat.

Nutnost vyvážit všechny otáčející se prvky každého stroje, nejen automobilu, je zásadním předpokladem jeho smysluplné činnosti. A tak nám ke třem základním částem kola – středu obvodu a propojení – přibyl ještě zásadní faktor pro jeho funkci, a tím je

vyváženost. S podobným problémem nevyváženosti obrovské turbíny se trápila jedna naše elektrárna. Místo řádné rotace začala turbína při vysokých obrátkách chaoticky vibrovat a musela být odstavena. Hrozilo nebezpečí, že se při plném pracovním nasazení utrhne z ložisek.

Ať už hledíme na makrosvět kosmu nebo na strukturu mikrosvěta hmoty, zjistíme, že k otáčení planet i k rotaci elektronů je nevyhnutelně nutné jádro. V případě naší sluneční soustavy je to Slunce, v případě elementárních částic je to jádro atomu. Člověk i jeho místo v přírodě se nachází uprostřed obou světů. Denně se točíme. Okolo svých rodin, okolo práce, zájmů, studia, plánů... A ony se nám stávají centrem, středem našeho životního koloběhu. Tak to má být. Bohužel, mnohým se přihodilo, že se jim středem života stalo vlastní „Já“ nebo nějaká chorobná závislost, což je postupem času „utancuje k životnímu debaklu“.

Pokud má člověk žít plným životem navenek a bohatým lidským životem uvnitř, nemůže být jen homo faber, člověk pracující, a homo festivus, člověk oslavující a bavící se, jak ho nazývali staří Římané, ale musí být nevyhnutelně také homo spiritualis, člověk duchovní. A k tomu, aby v tomto směru roztočil naplno své obrátky, aby nevíbroval a nemusel být odstavený jak ona elektrárenská turbína, potřebuje centrum, kterým je Bůh. On vždy hovoří k obsahu našich životů a my tak často a zbytečně hledáme pro Boží slova formu. Jako by nás více zajímalo nepodstatné „jak“ na úkor důležitého „co“! Je to starý problém, který se zřejmě dědí. Zkušenost s ním měl už Ježíš, když nabízel Samaritánce živou vodu, ale ona se ho zeptala, kde má kbelík.

Bůh není zakázkový krejčí, který nám stříhne život podle našich představ, ale je dárce kvalitních látek i účelných modelů a záleží jen na nás, co si z nich ušijeme. Stejně tak nechápejme Boha jako automat na bonbony, do kterého hodíme minci, a z druhé strany vypadne sladké zboží. Nežijme v představě, že dole hodíme k nebi modlitbičku a z nebes se sesypou žádané artikly. „Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně.“

(podle knihy Maxe Kašparů Po provaze ke Kristu)

VELKÉ POKUŠENÍ ODKLÁDAT MODLITBU...

Když se cítíme dobře, když je naše mysl ve správném rozpoložení, když naše ústa mluví to, čím přetéká srdce, nedělá nám modlitba potíže. Mluvíme s Bohem svobodně a nenuceně. Kdybychom však měli modlitbu vydat na milost a nemilost svým náladám, pravděpodobně bychom se čas od času modlili upřímně, ale na dlouhá období bychom s Bohem ztráceli veškeré spojení. Je totiž velké pokušení odkládat modlitbu až na chvíli, kdy se cítíme Bohu blízko, a myslet si, že v jiných obdobích postrádá modlitba k Bohu upřímnost.

Všichni ze zkušenosti víme, že máme mnoho pocitů, které nemusejí v každém okamžiku našeho života vystupovat do popředí. Nemoc nebo neštěstí je můžou z našeho vědomí vytlačit. I když například někoho hluboce milujeme, jsou chvíle, kdy si toho nejsme vědomi, a přesto víme, že láska v nás žije. Totéž platí i ve vztahu k Bohu. Existují vnitřní a vnější příčiny, které občas způsobují, že je těžké být si vědomi toho, že věříme, že máme naději a že opravdu Boha milujeme. V takových chvílích nesmíme jednat silou toho, co cítíme, ale toho, co víme.

(Anthony Bloom)

VZPOMÍNKA NA P. JINDŘICHA TOMÍČKA

P. Jindřich Tomíček se narodil v Semilech r. 1923. V širokém příbuzenstvu rodiny Tomíčkovy bylo mnoho výtvarně i hudebně nadaných lidí. Jan Tomíček byl dlouhá léta regenschori našeho kostela sv. Petra a Pavla. Jeho syn Jan byl vynikajícím varhaníkem a organologem. Jeho dcera Jana též vyniká ve hře na varhany.

V Semilech žil také Josef Tomíček, výborný řezbář. Umělecké ztvárnění jeho betlémů bylo známo v širokém okruhu znalců řezbářského umění. Jeden z jeho výtvorů vlastnil i herec Josef Bek, který se k tomu při občasných vystoupeních v Semilech vždy rád hlásil. Je možná málo známé, že Josef Bek byl věřícím a praktikujícím křesťanem. Vnučka pana Josefa Tomíčka vypátrala, že jeden z majitelů jeho betléma žije v Chicagu. Vilém Tomíček, žijící v Praze, byl malířem. Jeho kresba Turínského plátna jakoby byla věrnou kopií této posvátné relikvie, pořízenou moderní fotografickou technikou.

Tolik úvodem, v němž vzpomínám na kulturní ambice rodu, z něhož P. Jindřich pocházel. Po maturitě na Arcibiskupském gymnáziu v Praze studoval pak bohosloví v semináři v Praze - Dejvicích.

Na kněze byl vysvěcen roku 1947. Jeho prvním působištěm byly Louny. Po přečtení pastýřského listu dne 19.6.1949, v němž ordináři otevřeně varují před nebezpečím, které přichází s nastupujícím komunismem, byl odsouzen na dva a půl roku těžkého žaláře na Pankráci. Po amnestii v r. 1950 byl internován v premonstrátském klášteře v Želivi a ve františkánském klášteře v Hájku. V r. 1953 nastoupil vojenskou službu u PTP.

Po skončení vojny však nedostal státní souhlas ke kněžské službě. Pracoval po čtyřicet let v závodě Kovodružstvo v Semilech, kde se vyráběly mechanické hračky. V roce 1968 dostal na krátkou dobu státní souhlas a působil v Harrachově, Rokytnici nad Jizerou a v Jiřetíně pod Jedlovou.

Protože v semináři byl i žákem prof. Venhody, který byl vynikajícím znalcem gregoriánského chorálu a liturgické hudby vůbec, měl předpoklady pro vedení chrámového sboru, který převzal po svém strýci Janovi. Několik let působil i jako spiritus agens ve Zpěváckém spolku Jizeran, který i řídil, když se v Semilech nenašel profesionální sbormistr pro sbor, který se věnoval převážně klasické sborové tvorbě.

Když dostal v r. 1984 státní souhlas, působil ve farnostech Vyskeř, Přepeře, Všeň a Příšovice. Bylo to pro něho fyzicky velmi náročné. Auto neměl, odjížděl ráno vlakem do Turnova a pak byl odkázán na dobrodiní věřících, kteří ho vozili z jedné farnosti do druhé. Vzdálenosti mezi nimi jsou značné, a tak byl P. Jindřich celý den na cestách. Tak se mu stalo, že při čekání na vlak mu kdosi odcizil příruční kufřík, ve kterém měl i osobní doklady a klíče od bytu v Semilech.

Ti, kdo se pamatují na jeho působení v Semilech, když zastupoval pana děkana Kostku, si jistě vzpomenou na jeho kázání, která si vždy důkladně připravoval. Teologické pravdy uměl oživit příklady z dějin, literatury i z umění. Kdo mohl být přítomen jeho večerním bohoslužbám, jako by byl na exerciciích. Promluvy navazovaly tematicky jedna na druhou. Ve výše uvedených farnostech působil 14 let, do 17.5.1998.

Poslední léta svého života strávil ve společenství kněžských spolubratrů v Charitním domově sv. Václava ve Staré Boleslavi. Několikrát jsem ho tam navštívil, zval jsem ho i na koncert Pěveckého sdružení pražských učitelů, který se v ten den uskutečnil v blízkém mariánském kostele. Ač sborový zpěv míval velmi rád, odmítnul.

Když jsem ho naposledy navštívil, řekl mi, že mě nemůže přijmout, protože právě vykonal generální svatou zpověď. Řekl jsem mu, aby mi dal požehnání tak, jako dělal, když jsme se spolu potkali. Při podání ruky udělal znamení svatého kříže do mé dlaně.

Když jsem vyšel z jeho pokoje, řádová sestra, která ho ošetřovala, se ptala, proč tak brzy odcházím. Chtěla, abych se vrátil zpět, že s P. Jindřichem promluví. Poznal jsem však, že on je již svým duchem někde výše, než jsme mohli pochopit, a proto jsem jí poděkoval.

P. Jindřich byl velkým ctitelem mariánským. Dodnes jsou na semilském kůru téměř kaligraficky jím opsané partesy sboru, který s námi kdysi nacvičil: Ó, Maria, Mater Dei et Mater nostra, ora pro nobis nunc et in hora mortis nostrae. A já věřím, že Panna Maria na něho čekala v hodince jeho smrti u nebeské brány, aby ho doprovodila a orodovala za něho před tváří Nejvyššího soudce.

Pohřební mši svatou sloužil 12.2.2010 v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi litoměřický biskup Mons. Jan Baxant za asistence dvou biskupů a několika kněží. Jeho tělo pak bylo uloženo do kněžského hrobu na hřbitově ve Staré Boleslavi. Obdivoval jsem emeritního biskupa Mons. Koukla, který s ostatními doprovázel pohřební průvod na dosti vzdálený hřbitov. Ač po vážné ortopedické operaci, opíral se jen o dřevěnou biskupskou berlu.

Pod úmrtním oznámením P. Jindřicha Tomíčka je uvedeno jeho osobní heslo životní, které naplňoval: Labor et dolor (t.j. práce a bolest). A také tři písmena, která bývají vyryta na náhrobních deskách: R.I.P. - což zní Requiescat in pacem (t.j. odpočívej v pokoji).

Josef Zumr

Nyní ještě pár slovy k místní situaci. Jak jsem řekl, prozatím se nás tísnivá politická situace nijakým způsobem nedotýká. Na ulici vše probíhá při starém. Jen večer je větší klid, on totiž stále platí výjimečný stav, který poněkud zklidnil rozjitřené noci prázdnin. Když jsem jel z letiště, nevšiml jsem si ničeho podivného. Reklamy jsou stejné, upozorňují na nejnovější řadu egyptského X-faktoru, když se na Vás doslova „prsí“ krásná rozesmátá moderátorka. Provoz je stejný, auto na autě, lidé přecházejí, kde se jim napadne. Tisíce aut na ulicích, mnohonásobné houkání, podivný pach, všudypřítomný prach,...

Armáda je nyní zárukou klidu a pořádku. Alespoň, tak mi to řekli mí milovaní comboniáni. Mnoho z předáků fundamentalistického Muslimského bratrstva je již za mřížemi a připravuje se jejich oficiální zákaz. To bude mít jistě za následek zmnožení jejich ilegálních struktur – již za známého Mubaraka žili v ilegalitě – a zřejmě i větší důraz na jednorázové teroristické akce. O pronásledování křesťanů víme, nicméně Káhiry se to moc netýká, to spíše střední části Egypta a zvláště koptských křesťanů.

V dalších dopisech Vás o procesu změn v Egyptě budu informovat, nejen abyste měli zprávy z první ruky, ale abyste se měli za co modlit – o to Vás moc prosím! Nemodlete se jen za mne, přestože to nesmírně potřebuji a jsem za to velice vděčen, ale prosím modlete se za všechny křesťany žijící v muslimských zemích, zvláště na Blízkém Východě, kde je jejich setrvávající přítomnost naprosto nutná, nejen pro zachování Kristovy zvěsti v těchto zemích, ale pro možný budoucí mír. Vždyť právě křesťané, jakožto učedníci Kristovy, jsou nositelé míru a pokoje!

Váš Lukáš

Trojediný Bože, prosím odpusť mi, že jsem přes prázdniny neměl čas na všechny své přátelé, z nichž jeden leží v těchto dnech v nemocnici a potřebuje Tvé požehnání. Dej prosím na přímlovu svatého Josefa, monsignoru Šindarovi svůj pokoj a radost!

Bože, děkuji Ti z celého srdce za všechny dobrodince a za všechny ty, kteří se za mne modlí! Děkuji Ti také za to, že mohu studovat v Káhiře a že mohu poznávat Krista ve zdejší kultuře!

A prosím Tě z celého srdce za mír v Sýrii, za zmoudření západních zemí a jejich vůdců a poradců, prosím Tě také za požehnání pro všechny křesťany žijící na Blízkém Východě!

Amen

OD NILU NA VRABČÁK

Díl první: Návrat mezi své

Vážení a drazí přátelé, zdravím Vás všechny co nejsrdečněji. Tímto se na Vás obracím s prvním dílem druhého cyklu tzv. Vrabčákovin. Jak mnozí z Vás ví, do Káhiry jsem přijel i na další rok. Zůstat zde po dva roky je pro má studia velmi důležité. A protože vím, že o mne chcete vědět, po prázdninovém rozlišování a po konkrétním rozhovoru se svým duchovním vůdcem jsem se rozhodl, že budu pokračovat v psaní těchto dopisů, které chci opět v první řadě adresovat do mých milovaných Semil a do zdejší farnosti sv. Petra a Pavla. Nicméně nechtěl bych vynechat ani Vás ostatní, kterým jsem tyto dopisy také nabízel.

Název tohoto druhého cyklu dopisů jsem trochu pozměnil, nicméně vžitý název „Vrabčákoviny“ se jistě měnit nebude. Než se k nim však dostanu, rád bych se alespoň tímto způsobem chtěl omluvit všem těm, na které mi nezbylo dostatek času k vzájemnému osobnímu setkání. Opravdu mne to moc mrzí, ale přehršel pozvání na obědy, večere, besedy, mše svaté, výlety, setkání, svatby, ... mne zabránily zorganizovat si čas podle svého srdce. Nevím přesně, kde se stala chyba, snad jsem byl málo ostražitý a nenaučil jsem se říkat ne. Ohromně mne mrzí má absence u poustevníka žernůvského otce Monsignora p. Josefa Šindara a u všech babiček a dědečků, se kterými jsem se ve zdejším Domově sv. Alžběty mohl seznámit minulé prázdniny. Také mne mrzí absence setkání se všemi Vámi ostatními, kteří jste mými dobrodinci, mými přáteli a podporovateli. Vážím si Vás o to více, že jste vůči mně nezanevřeli a stále mne snad máte rádi. Prosím, odpusťte mi a vyčkejte, snad dá Pán, abychom se brzo viděli.

Nyní bych Vás chtěl zpravit o tom, že tento první díl již píši ze své kajuty na ostrově az-Zamálek v centru Káhiry. Situace je zde klidná, elektřina funguje, internet také, voda teče, střelbu jsem z ulice zatím ještě neslyšel. Jsem tu pět dní a všechny dny bylo krásně slunečno, bez jediného mráčku, což je ovšem v Káhiře poměrně časté.

Jak mnozí z Vás ví, odletěl jsem před týdnem do Říma, do své mateřské koleje Nepomucenum, kde jsem se nasytil na duchu i těle. Čekalo zde na mne řada krásných setkání se starými známými. V první řadě se sestřičkami boromejkami (s. Vojtěchou, s. Bohdanou, s. Remígií,

s. Anežkou...), ale i s nově příchozími českými seminaristy, i s několika českými kněžími, kteří zde zahajují svá doktorská studia. Pochopitelně jsem se také pomodlil v několika oblíbených římských bazilikách. V sobotu 7. září, v den, kdy jsem přelétal z Říma do Káhiry, jsem se na dálku připojil k modlitbám a postu za mír v Sýrii a na Blízkém Východě, který ohlásil papež František. Hluboce mne to dojalo a jsem přesvědčen o tom, že nešlo jen o nějaký čin lidské sounáležitosti, ale o čin, který změnil svět. Bůh chce, abychom se právě skrze modlitbu proměňovali a tím se sjednocovali s Jeho prozřetelností, abychom tak čím dál lehčeji chtěli to, co chce On.

V letadle do Káhiry jsem pocítil, jaké to je letět v letadle, když máte rýmu. Tu jsem chytil z klimatizace, někde v Římě. Zvláště při přistávání jsem trpěl bolestí a silným zalehnutím uší. Nicméně vše jsem přežil! Veliké překvapení nejen na mne, ale na všechny cestující, čekalo na samém káhirském letišti, když při rolování do správné parkovací zóny jsme spatřili jen pár zaparkovaných letadel. Když jsme se dostali do útrob letištních budov, nebyly zde žádné fronty, žádní turisté, žádné kufry... tristní pohled na super moderní budovu tolik prázdnou. Zřejmě to nebylo jen sobotou, ale dalším velkým úpadkem počtu turistů do Egypta.

Po několika minutách mi přijely kufry a já se vydal ven do příletové haly, kde na nás čekalo mnoho desítek taxikářů. Skákali přes sebe a nabízeli své služby odvozu do centra. Nechtěně jsem pohledem zavadil o prvního na cestě, který mi ihned přebral kufr a kam, že chci hodit. Nerozpakoval jsem se a přijal jeho nabídku. Cesta z letiště byla dost dobrodružná, chvíli jsem si připadal, že jedeme v nějaké filmové automobilové honičce, když jsme předjížděli zprava, a hned zase zleva, mezitím řidič problikával a pořvával na řidičky... Po asi hodině jízdy jsem vysedl a vyrazil poslední blok pěšky. Právě končila u sv. Josefa na az-Zamálku italská mše, spatřil jsem tedy několik známých, krátce jsem jim pokynul a frčel k naší bráně. Tam jsem se setkal s námi milovaným nestorem naší komunity fratellem Aldem, který v Káhiri žije plných 60 let. Je to Ital a comboniánský historik. Objal mne a ptal se mne na cestu, na rodinu, na Českou republiku. Vyjeli jsme spolu do posledního patra naší budovy, kde mne ukázal moji cimru.

Překvapilo mne, že mne vede k jiným dveřím, než jsem bydlel minulý rok a kterou jsem předběžně měl opět domluvenu. Po chvíli mi však vše vysvětlil. Naše stálá čtyřčlenná komunita se totiž rozrostla o

jednoho člena, kněze comboniána z Asuánu padre Luigiho Braschiniho, původem Itala, člena egyptské provincie. Mnozí z Vás si možná pamatují, že právě u něho jsem byl u zpovědi při svém výletu v Asuánu. O to více mne to potěšilo. Je to skromný člověk a poctivý kněz. Je mu asi 65 let a sám požádal, aby se mohl vrátit do Káhiry, že prý Asuán potřebuje trochu mladší krev. Jeho místo zaujal další italský combonián Lorenzo, jehož energie sálá z Asuánu jistě až do Jižního i Severního Sudánu.

Po vybalení nejnnutnějších věcí (slivovice), jsem rychle mastil do jídelny, kde jsem se přátelsky objal právě s paterem Luigim, který si na mne velice dobře pamatoval. Na televizi koukal i můj spoluseminarista, combonián scholastik Brighton ze Zambie, který rychle vstal a vydal se mne také přátelsky objímat. V průběhu rychlé večeře dorazil i náš otec představený Richard z Ugandy, který mi odmítl podat ruku, když mne rovnou přitiskl na hrud' a řval natolik dostatečně radostně, že jsem pochopil, že mne všichni rádi vidí.

Za chvíli jsme naladili italskou TV 2000 a sledovali přímý přenos z náměstí sv. Petra ve Vatikánu, kde probíhala ona usebraná vigilie za mír. Se svatým otcem jsem se stihl pomodlit dva desátky a odběhl jsem do-vybalit vše ostatní. Poté jsem rychle vyběhl na naši střechu, kde jsem se pomodlil růženec jako díkůvzdání za šťastný návrat do Káhiry, kterou mám tolik rád – vždyť mne zde chce Pán! Pak jsem únavou spadl do postele a usnul jak rybička. Ráno mne čekala po dlouhé době nedělní mše svatá v arabštině s místní farností sv. Josefa.

V pondělí jsme pak opět zasedli do školních škamen. Ve druhém ročníku nás je deset. Z toho nás je šest, kteří chodili do Dar Comboni i minulý rok. Zatímco před rokem bylo otevřeno pět tříd v prvním ročníku a jeden pro ročník druhý. Letos jsou otevřeny pro první ročník třídy tři a dvě pro ročník druhý. Ze vzájemného seznámení vyplynulo, že přijelo opět mnoho protestantských misionářů z Jižní Koreje. Vedle toho přijeli opět nějací Afričané. Z amerického kontinentu je zde Kanadán a Brazilec. Z Evropy, pak jedna polská františkánská sestřička, jeden Chorvat a Francouz. Celkově nás je trochu méně než před rokem. Něco málo pod třicet žáků. Alespoň zatím, snad prý ještě nějakých deset lidí oznámilo svůj příjezd, ale potíže se získáním víza odročilo jejich včasný příjezd.